

ii Цовко позамълча. Ибуго Кроеше на уми. Не
могу се издоде: — Като не ме видят.
— Та ти поттиваши, мой.... Ехе! Като си в
момент рече, да видеш как ще те отбърне...
Вие, паковците сте такива: все скритото в
долана пачрсите и то нѣтъ, че да в невидят.

Цовко искаше да запита: Защо е толкова
сладко вие, че е заклето в долана? И защо
не е сладко, когато не те видят, че търпешаши
Але Цуркелот се поразтърси; поизправи бради;
отпусне крака наводъ като локотки; разпер
Криле — и полѣтѣе над облаците.

Гледна гледка!

Под нѣтъ се стелат облаци, като развълнувано
море. Само тук таме през облаците се провред
пламънени върхове и гледат бездожието синьо
небе... Широка, необятна гледка, колто замаява
очит.

— Дрѣм се здраво и мѣне! — повеле Цуркелот.
Мѣне, заучор ще се спускаме. Та може да